

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 435/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Darinou Hanáčkovou, Záhradnícka 41, Bratislava, pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 9 Cbi 16/2013 z 3. júla 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 CoKR 95/2015 z 31. mája 2016 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] odmieta ako podanú oneskorene.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 Cbi 16/2013 z 3. júla 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 CoKR 95/2015 z 31. mája 2016 (ďalej spolu aj „namietané rozhodnutia“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol navrhovateľom (po tom, ako okresný súd uznesením z 10. marca 2014 pripustil zmenu účastníkov na mieste pôvodného navrhovateľa správcu konkurznej podstaty úpadcu [REDACTED] – [REDACTED], [REDACTED]) v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 9 Cbi 16/2013 o určenie, že „uznanie záväzku a dohoda o zaplatení pohľadávky“ uzatvorená 10. augusta 2009 je v časti „dohoda o zaplatení pohľadávky“ absolútne neplatná, a určenie, že uvedená pohľadávka prihlásená do konkurzného konania sp. zn. 2 K/47/2016 je, čo sa týka rozsahu prihlásenej sumy, vymáhateľnosti a právneho dôvodu vzniku, právne odôvodnená.

Okresný súd namietaným rozsudkom sp. zn. 9 Cbi 16/2013 z 3. júla 2015 návrh sťažovateľa zamietol. Ako sťažovateľ uvádza, „*odôvodnenie rozsudku je síce vyhotovené na skoro na 12 stranách, avšak vôbec sa nezaoberá v odôvodnení vážnymi právnymi otázkami sťažovateľa*“.

Krajský súd následne 31. mája 2016 namietaným rozsudkom sp. zn. 1 CoKR 5/2015 prvostupňový rozsudok potvrdil s tým, že odvolanie nie je dôvodné. Vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu sťažovateľ tvrdí, že „*súd druhej inštancie sa však vo svojom rozsudku vôbec nezaoberal a žiadnym spôsobom sa nevyjadril k právnym otázkam namietaným navrhovateľom v odvolaní voči prvostupňovému súdu.*“.

3. Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že „*v preskúmvanej veci uplatnil svoje práva riadne a včas. Jedinou obranou veriteľa v konkurznom konaní proti odporovateľnému úkonu je incidenčná žaloba. Počas celého konania na prvostupňovom súde a v odvolaní proti tomuto rozhodnutiu namietal, že v incidenčných sporoch nie je nutné preukazovať naliehavý právny záujem. Krajský súd v Bratislave v spojení Okresný súd Bratislava I nevykonával vo veci úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je*

základným účelom práva zaručeného Ústavou SR. a preto sťažovateľ má za to, že došlo porušeniu jeho základného práva na prerokovanie predmetnej veci na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva v čl. 6 ods. 1 Dohovoru nakoľko, rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníkov konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (v zmysle § 157 ods. 22 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, ktorý má aktuálne tiež vyjadrenie v §220 CSP), pričom účastníkom konania musí dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka a povinnosti súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia.“

Zároveň sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že využil aj „inštitút obrátenia sa so svojim podnetom na Generálnu prokuratúru na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom avšak jeho podnetu opakovane nebolo vyhovené“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd do skončenia konania na ústavnom súde rozhodol:

„Ústavný súd SR odkladá vykonateľnosť napádaného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave 1 CoKR/95/2015 v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Bratislava I. č. k.: 6Cbi/16/2013 (pozn. správne 9Cbi 16/2013) do skončenia konania na tunajšom súde.“

a zároveň sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o sťažnosti sťažovateľa nálehom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave v konaní sp. zn. 1 CoKR/95/2015 v spojitosti Okresného súdu Bratislava I. č. k.: 6Cbi/16/2013 (pozn. správne 9Cbi 16/2013) porušil základné právo [REDAKOVANÉ], základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Vracia vec Krajskému súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 1 CoKR/95/2015 na ďalšie konanie.

3. [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 2.000,- Euro (slovom dvetisíc eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu na č.ú.: IBAN: SK60 0900 0000 0002 61628584.

4. [REDACTED] [REDACTED] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 312,34,- eur (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov), ktorú je Krajský súd povinný vyplatiť na č. ú.: IBAN: SK60 0900 0000 0002 61628584 do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý

je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

10. Podstatou sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu v konaní o určenie neplatnosti zmluvy. Ako okresný súd, tak ani krajský súd sa podľa tvrdenia sťažovateľa nevyjadrili k právnym otázkam namietaným sťažovateľom, nesprávne vyhodnotili potrebu preukazovať naliehavý právny záujem žalobcu v konaní a svoje rozhodnutia nedostatočne odôvodnili.

11. Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť

(§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podobne aj I. ÚS 235/03, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 109/06).

12. Sťažovateľ namieta porušenie svojich označených základných práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 9 Cbi 16/2013 z 3. júla 2015 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 CoKR 95/2015 z 31. mája 2016, ktorý nadobudol právoplatnosť 16. júla 2016. Sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 1. marca 2017. Z týchto časových údajov je teda celkom nesporné, že sťažnosť bola ústavnému súdu doručená v značnom časovom odstupe po uplynutí ustanovenej dvojmesačnej lehoty od právoplatnosti rozsudku krajského súdu, teda oneskorene (obdobne napr. III. ÚS 315/05, III. ÚS 81/06, I. ÚS 20/2015).

13. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 109/06).

14. Sťažovateľ v sťažnosti neuvádza, z čoho pri počítaní plynutia lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu vychádza. Zo sťažnosti a z jej príloh však vyplýva, že po doručení napadnutého rozsudku krajského súdu podal podnet na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“). Ak sťažovateľ počítal začatie plynutia lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu od momentu, keď mu bolo doručené oznámenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky o vybavení jeho podnetu, ústavný súd takúto úvahu nemôže akceptovať. Ústavný súd v týchto prípadoch vychádza z podstatného právneho rozdielu medzi dovolaním podaným stranou sporu a dovolaním, ktoré môže podať generálny prokurátor. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania (od 1. júla 2016 ide o dovolanie generálneho prokurátora vzhľadom na účinnosť Civilného sporového poriadku) neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor

nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť a je na jeho voľnej úvahe rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 43/07).

15. Vzhľadom na to, že podanie dovolania generálneho prokurátora je jeho výhradným právom, a teda nie je pre stranu súdneho konania právne nárokovateľným opravným prostriedkom, a teda ani iným účinným prostriedkom, ktorým by sa sťažovateľ mohol domáhať ochrany svojich práv pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde), zachovanie dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti z dôvodu, že sťažovateľ využil podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora, neprichádza do úvahy.

16. Keďže zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (bod 11) a sťažovateľovi táto lehota do dňa podania jeho sťažnosti zjavne uplynula, ústavný súd odmietol jeho sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania.

17. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v nej už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2017